

Решітько, Валентина Григорівна. «Мої картини – це мої діти, а діти – не продаються» : [бесіда з дружиною художника Володимира Решітько Валентиною Григорівною про невідомі сторінки з життя майстра] / В. Г. Решітько, Марина Лісова ; записала Марина Лісова // Лісовий масив. – 2012. – лют. □ 1 (11). – С. 3 : фото.

Володимир РЕШІТЬКО: «Мої картини - це мої діти, а діти - не продаються»

Більше місяця в актовій залі Соціального центру «Перспектива» експонувалися картини нашого славного земляка, вихідця з Лісового масиву Володимира Решітька. На цій виставці ми й познайомилися з дружиною митця - Валентиною Григорівною, яка розповіла нам про невідомі сторінки з життя майстра пензля.

- Ми знайомі вже понад півстоліття, нещодавно золоте весілля відгуляли, - розповідає жінка і пригадує, як усе починалося. - За професією мій чоловік - художник-модельєр жіночого верхнього одягу. Він закінчив Московський художній інститут і, зізнаюся, свого часу був досить відомим у Києві модельєром-кравцем. Жінки, я у тому пересвідчувалася неодноразово на власні очі, табунами за ним ходили, просили, аби він приділив їм увагу. Як кравець, звісно. Та у 50 років він раптово залишив роботу і почав лише малювати. Пояснив це тим, що не може більше розриватися між фахом і покликанням. Казав: «Художник - це стан моєї душ».

Малювати Володимир Єлисейович почав ще у дитинстві, а ось чи не найбільше пристрастився до образотворчого мистецтва після служби у Німеччині. Армійський вишкіл солдат Решітько отримував у невеличкому містечку Плауен, де знаходиться чудовий художній музей. Під час звільнень вояк вивчав полотна відомих європейців, а сам мріяв створити щось подібне. Звісно, в армії малювати часу не було, та митець найпривабливіші краєвиди фотографував, а потім за світлинами відтворив німецьке містечко на своїх полотнах.

На виставці, відкритій у конференц-залі Соціального центру «Перспектива», експонувалася лише 21 картина нашого земляка. У сімейних же запасниках їх зберігається понад дві сотні!

- Чоловік каже - це все мої діти, я їх продавати не можу. Так за усе життя жодної картини й не продав, - зітхає Валентина Григорівна. Про кожну з них дружина майстра готова розповісти цілу історію. Ось, приміром, про... київський торт. - Пригадую часи, коли його навіть у Києві лише «діставали», а не купували в торговельній мережі, як тепер. У мого чоловіка був друг - головний товарознавець України. Тож він і організовував нам київські торти за спецзамовленням. Їх за раніше складеними списками видавали в одному з магазинів поблизу кінотеатру «Україна». Ми шикувалися у довжелезну чергу і, коли приїжджала машина з тортами, уважно прислухалися до прізвищ, які зачитував продавець. Ті, чи прозвучало, бігли до каси сплачувати за довгоочікувану покупку.

Нині цей торт, зображений на полотні Решітька, може, й не усі впізнають, та він був саме таким. Це підтвердила й одна з відвідувачок виставки - Катерина Іванівна Тихо-нова.

- Так, такі тоді були часи, таким тоді був київський торт, - каже жінка. - Ми його теж «діставали», коли збиралися до родичів у Москву. Це була своєрідна візитівка Києва і найбажаніший подарунок у будь-якому куточку Радянського Союзу.

- А на цій картині - Хіросіма, - пояснює Валентина Григорівна, підходячи до наступного полотна. - Ми з чоловіком відвідували Японію по лінії Червоного Хреста. Там є таке товариство - Дзюно, за прізвищем французького лікаря, який першим приїхав у Хіросіму після бомбардування у серпні 1945 року. Він надавав допомогу постраждалим, там і помер від надмірного опромінення. Після його смерті японська інтелігенція організувала добродійне товариство і назвала його на честь Дзюно, у Хіросімі встановили й пам'ятник самовідданому французькому лікарю. Тепер товариство Дзюно допомагає усім, хто постраждав від впливу радіації. Відгукнулися вони свого часу й на біду українців, які зазнали лиха від Чорнобильської катастрофи.

- Ми зустрічалися з японцями, які вижили після того бомбардування, - пригадує Валентина Григорівна. - Багатьом з них було уже за вісімдесят, вони звісно, важко хворіють, але надзвичайні оптимісти! Кожного року 6 серпня у Хіросімі відзначають день вшанування пам'яті загиблих від ядерного бомбардування. Річкою плывуть тисячі японських ліхтариків, символізуючи душі померлих. А поруч із зображенням на картині місцем - Гора пам'яті, - пояснює жінка. - Ця гора складена із невеличких скриньок, у кожній – свічка, склянка з водою і шматочок хліба. Спиральна доріжка веде на самий

верх, а на горі - храм у вигляді величезного дзвона, де священнослужителі моляться за душі померлих. 6 серпня на ту гору справжнє паломництво...

Під враженнями відвідин Хіросіми Володимир Решітько створив цілу серію картин, які малював по пам'яті. Своїми творами художник намагався провести паралелі між японською Хіросімою, яка не просто вижила, а й відродилася, та українським Чорнобилем, який лишається невиліковною раною для мільйонів співвітчизників.

- Багато тем мені підказує саме життя, - зізнається Володимир Слисєйович. - Художник - це більше ніж професія. Це - стан душі. А картини - це мої діти...

А діти ж не продаються. Тому й немає полотен Володимира Решітька у зібраннях відомих колекціонерів сучасності. Проте ці діти, себто картини, вже живуть власним життям. Потрапляють, приміром, на виставки, такі, як ця - у Соціальному центрі «Перспектива». І тепер вже самі розповідають молодому поколінню і про нашу історію, і про наші переживання, і про красу рідного краю...

Марина ЛІСОВА